

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. 31

Η ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΕΥΗΜΕΡΙΑ

Τὰ ἀνυπολόγιστα δαινά, τῶν ὁποίων ἐγένετο παρὰ τὸν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁ πανευρωπαϊκὸς πόλεμος, πολὺ εὐλόγως ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη πολλῶν τὴν φυσικὴν ἀπορίαν: τί ἐπραξεν ἢ κατ' ὅλου Χριστιανικῆ Ἐκκλησία ὡς ἀποσοβήσῃ τὴν παγκόσμιον σύγκρουσιν κατ' ἃ; στιγμὰς τὰ πάντα μοιραίως ἐφέροντο πρὸς τὴν ἀλληλεξόντως τῶν πρὸς ἀλλήλα διαφερομένων Κρατῶν; Ποῖαι ὑπῆρξαν αἱ προσκείμεναι, τὰς ὁποίας ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ἐν γνώσει τῶν φρικτῶν συνεπειῶν τῆς ἀπελευμένης συρράξεως καὶ πιστῆ εἰς τὴν ἀποστολήν, τὴν κλήσιν καὶ τὸν προορισμὸν τῆς, κατέβαλε πρὸς τὸ κοινὸν τῆς ἀνθρωπότητος ἀγαθόν;

Καὶ ἡ εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα ἀπάντησις ὑπῆρξε μία, καὶ λυπηρά: ὅτι ὅχι μόνον οὐδὲν ἐπραξεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν προλάβῃ τὴν ἀπαράδειγματιστον ἐκείνην ἐν τῇ Ἱστορίᾳ συμφορὰν, ἀλλὰ καὶ τὰ πράγματα ἠκολούθησαν τὸν μοιραῖόν των ῥοὴν ὡσεὶ οὐδ' ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ παντάπασιν Ἐκκλησία. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ὀπωσθηποτε περιέπεσον εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν πολλῶν κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην τῆς παγκοσμίου πολεμικῆς μεθῆς ὑπῆρξεν ἡ προθυμία καὶ ἀπροκάλυπτος ὑπὸ τῶν ἐκασταχοῦ ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν εὐλογία τῶν ὅπλων τῆς πατριῶς ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ «δικαίου» κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀγῶνος, πᾶσαι δ' οὕτως αἱ Ἐκκλησίαι, εὐχόμεναι ὑπὲρ τῆς ἀσικρατήσεως τῶν ὅπλων τῶν Κρατῶν πρὸς ἃ συνεδέοντο, εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι καὶ ἐχθροὶ πρὸς ἀλλήλας.

Ἡ παγκόσμιος λοιπὸν σύγκρουσις ἐγένετο σπαραξικάρδιος πραγματικότης χωρὶς τὴν ἐπέμβῃ ἐνεργῶν καὶ δι' ὅλων τῆς τῶν δυνάμεων καὶ τοῦ κύρους ἡ Ἐκκλησία.

Καίτοι, ἐν τούτοις, τὸ πρᾶγμα εἶχε διαπιστωθῆ ἐκ τῶν ὑστέρων, δέον τὴν θεωρηθῆ ὡς κέρδος σπουδαῖον αὐτὸ τοῦτο, ὅτι δήλα δὴ περιέπεσον ἐγκαίρως πρῶτα πάντα εἰς αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας τὴν συνείδη-

σιν. Ἐκ τῶν ὑστέρων ἐλθοῦσα τὴν ἐπουλώσῃ πληγὰς καὶ ἐκεμήσασα προσηκόντως τὸ τραγικὸν κακόν, τὸ ὑπὸ τοῦ πολέμου ἐκείνου ἐξαπολυθὲν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, συνησθάνθη τὴν ἄλλοιψιν καὶ τὸ ὑστέρημα τῆς, τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ συνελθῇ καὶ, ἀναμετροῦσα τὰ δυνάμεις τῆς καὶ τὰ μέσα τῆς, νὰ ἀποδουθῇ συβριῶς οὐ μόνον εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ προξενηθέντος κακοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κατὰ τὸ δυνατόν πρόληψιν παρομοίων πανωλεθριῶν.

Καὶ βεβαίως, ἔχει ἡ Ἐκκλησία ἡ Χριστιανικὴ καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὰ μέσα νὰ βῇ ἠθῆ τὴν ἀνθρωπότητα ν' ἀναλάβῃ τὰς ἀπολεσθεῖσας δυνάμεις τῆς. Ἐργηγευτῆς καὶ ἐξαγγελεῦς καὶ ἐφαρμοστῆς τῶν θείων καὶ φιλανθρώπων τοῦ Διμήτορος αὐτῆς διαλαγμάτων ἔχει φανερὴν διέκτουμένην «ἄχρι μετῆς ψυχῆς τε καὶ πνεύματος», ὅπου δὲ πρὸς ἴμμιτι δοῦν ἐφαρμοζοῦσα ἐν τῇ πράξει τὰς διδασκαλίας καὶ ἀληθείας ὧν εἶνε θεματοφυλαξ καὶ φρουρῶν, ἀσπαστὴ ἐπὶ τῶν πιστῶν τῆς μεγαλοῦ ἐλπίδου.

Ἐν ἐκ τῶν σπουδαιότερων καὶ τελεσφοροτέρων μέτρων, τὰ ὁποῖα αἱ μεταπολεμικαὶ συνθήκαι ἐπέβαλον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν διὰ τὴν δυνατὴν θεραπείαν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου κακῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ τὸ ἐνὸν πρόληψιν παρομοίων δεινῶν ἐν τῷ μέλλοντι, εἶνε καὶ ἡ ζωνορροῦν ὁσημέραι τονουμένη τάσις τὸ μὲν πρὸς μόρφωσιν ἐν ἡλικίᾳς Χριστιανικῆς συνειδήσεως ἐν τῷ Χριστιανικῷ κόσμῳ, τὸ δὲ πρὸς δοῦναι Χριστιανικὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς θεμελιώδους τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀρχῆς τῆς ἀγάπης πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Εἰς τὴν τάσιν ἀρβύλας αὐτῆς ὁρμίζονται πᾶσαι αἱ ἐπ' ἐσχάτων ὁλονὲν πυκνούμεναι προσπάθειαι πρὸς σύσφιγξιν τῶν μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, σύσφιγξιν δυνατωτέραν δυναμένην, σὺν τῷ χρόνῳ, νὰ καταστήσῃ τὴν τόσον ὑπὸ πάντων ποθυομένην δογματικὴν ἐνωσιν ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ τὰ ἐκασταχοῦ ὑπὸ εὐρέων καὶ ἰσχυρῶν Χριστιανικῶν Συνδέσμων ὀργανούμενα καὶ συγκαλούμενα συνέδρια, ὁποῖα τὰ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον συγκροτούμενα δύο ἐν Στοιχόλμῳ, τὸ μὲν ὑπὸ

τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγήν δι-
εθνῶν φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν», τὸ δὲ ὑπὸ τῆς
«περὶ Ζωῆς καὶ Δράσεως» παγκοσμίου ὀργανώσεως.
Ἡ σπουδαιότης τῶν θεμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξετάζονται
ἐν τούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις συνεδρίοις, συγκεντροῦ
ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν συζητήσεων τοὺς ἀρίστους
κοινωνικούς, ἐπιστημονικούς καὶ ἐκκλησιαστικούς
παράγοντας, πᾶσα δὲ χριστιανικὴ Ἐκκλησία αἰσθάν-
εται τὴν ἀνάγκην ν' ἀντιπροσωπευθῆ εἰς αὐτὰ, διὰ
νὰ μὴ ὑστερήσῃ εἰς συμβολὴν ἐν τῇ κοινῇ ὑπὲρ τοῦ
κοινοῦ τῆς ἀνθρωπότητος ἀγαθοῦ προσπαθείᾳ. Διὰ
τοῦτο, ὅσον ἄλλοτε, εἰς καιροὺς ὄχι καὶ τόσον ἀπὸ
τοῦ παρόντος ἀφισταμένους, θεωρεῖτο τοῦλάχιστον
παραδοξολογία πᾶς λόγος περὶ τριαύτης συναργα-
σίας τόσο ἀφαστωσῶν ἀπ' ἀλλήλων θρησκευτικῶν
ὀργανώσεων, τόσον μεγαλειότερα σήμερον ἀναπτύσ-
σεται σπουδὴ καὶ ζωηρότερα προθυμία ἀπαρατήτου
συμμετοχῆς εἰς τὸ κοινὸν ὑπὲρ τῶν λαῶν ἔργον.
Οὕτω καὶ εἰ ὑπάρχουσαι τυχὸν εἰς τὰς σχέσεις τῶν
λαῶν ἀνωμαλίας καὶ παρεξήσεις βαθμηδὸν αἴρονται
δι' ἀμοιβαίων συνεννοήσεων καὶ ἐξηγήσεων, καὶ πάν-
των ἡ μαλέτη συντονίζεται εἰς τὴν ἐξέυρεσιν τοῦ
καλληλοτέρου καὶ τελειορωτέρου τρόπου, δι' οὗ
θὰ δυναθῆ ἡ Ἐκκλησία ν' ἀναπτύξῃ τὴν εὐεργε-
τικὴν δράσιν ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἀνθρωπίνης κοι-
νωνίας. Θέματα, ὁποῖα, φέρ' εἰπεῖν, τὸ προσφυγι-
κόν, τὸ πατριαρχικόν, τὸ τῶν ἐξοπλισμῶν, τῶν μειο-
νοτήτων, ἢ ὁποῖα ἡ στάσις τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι,
τῶν βιομηχανικῶν, οικονομικῶν, ἠθικῶν καὶ κοι-
νωνικῶν προβλημάτων, ὧς καὶ τὸ τῶν διεθνῶν σχέ-
σεων, τῆς χριστιανικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν μεθό-
δων συνεργασίας τῶν Ἐκκλησιῶν, — τοιαῦτα θέματα
εἶνε τόσον γόνιμα εἰς σκέψεις καὶ πλούσια εἰς ἀπο-
τελέσματα, ὥστε, ἐφ' οἷουδήποτε ἐξ αὐτῶν καὶ ὀφέ-
ποτε ἤθελεν ἀποκρυσταλλωθῆ ὁμοφωνία ἀντιλήψεων
πρὸς δράσιν ἀλόγον, ἀναντιρρήτως τοῦτο θὰ ἐμαρ-
τύρῃ ὅτι διὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἀγνοεῖ τὴν γλῶσ-
σαν καὶ τὰς μεθόδους τῆς καχυπόπτου διπλωματίας,
διότι χρησιμοποιοῖ τὴν γλῶσσαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς
εὐλικρινείας, πράγματι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῆ τα-
χύτερον καὶ πληρότερον ἢ διεθνής καὶ ἡ κοινωνικὴ
τῶν λαῶν εὐημερία.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Ἡ μυσία τῶν παθῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Κυριακὴ Ἰ' Ματθ.—16 Αὐγούστου

Μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδο-
σθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων. (Ματθ. 17, 22)

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Δὲν εἶναι ἡ πρώτη, οὐδὲ ἡ μόνη
φορὰ, καθ' ἣν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀτενίζει πρὸς τὸ πάθος του.
Ἐνώπιον αὐτοῦ πάντοτε εἰς θλίψεις ἐκτεταταί στερῶν

θεῶντο, διὰ τοῦτο δὲ καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι
ἐποιούνο διηγετικὴ μυσίαν τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος...
Ἡ μυσία τῶν παθῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ὠφελιμι-
ατὴ διὰ τὸν Χριστιανόν. ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.—Α'. Ἐν τῷ
ἀγῶνι τοῦ βίου Β'. Ἐν τῇ ἀποκρούσει τῆς ἀμαρτίας Γ'.
Ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῆς ἀρετῆς.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Ἐπιδοκίμασι ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ βίου.

1.—Ἐὰν τὸν Χριστὸν ἐδίωξαν καὶ ἐσταύρωσαν, πῶς
ἀξιούμεν ὥστε νὰ διέλθωμεν τοῦ βίου τούτου τὸ πέλαιος
ἀλύμαντον; Ἡ μήπως ἡ κακία ἀρωπιίσθη καὶ ἔπαυσεν
ὁ Δαίμων τὸ ἀχαρὶ αὐτοῦ ἔργον; Ἡ μυσία τῶν παθῶν
τοῦ Χριστοῦ δίδει ἀνοχὴν...

2.—Ἐν τοῖς πάθεσιν αὐτοῦ ἴδλεπον ὁ Χριστὸς τὴν δό-
ξαν αὐτοῦ. «Νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Διατί
νὰ μὴ ἐβδέκω καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν τὴν ἰδικήν μου μιμού-
μενος τὸν Χριστόν; τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ μοι ἐμπνέουσι
θάρος...

3.—Μὲ καθιστᾷ προσεκτικὸν ἀπὸ κακοῦ φίλου.
(Ἰούδας)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.—Ἐπιδοκίμασι ἐν τῇ ἀποκρούσει
τῆς ἀμαρτίας.

Ἀτενίζων πρὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη μελετῶ
τὸ μέγα θῦμα τῆς ἀμαρτίας:

I.— 1.—θῦμα φθόνου καὶ μίσους.

2.—ἐπιπολαϊότητος καὶ μίσεως.

3.—θημοκοπίας καὶ ἀδικίας.

II.— Καὶ ἐκέπτομαι:

1.—Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὑπὲρ οὗ ὁ Χριστὸς ἔπαθε ταῦ-
τα; Πῶς νὰ μὴ σταθμίζω τὸ βάρος τῶν υποχρεώσεών μου;

2.—Ποῦ ὁδηγεῖ τὸν ἀνθρώπον τῆς κακίας ἡ μέθη...
διατί νὰ ὑπάρξω ποτὲ αἰχμαλώτος αὐτῆς;

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.—Ἐπιδοκίμασι ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῆς
ἀρετῆς.

1.—Ἡ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ πάσχοντος Χριστοῦ θριαμ-
βύουσα ἀδικία μοι ἐγείρει τὸ αἶσθημα τοῦ δικαίου· μὲ κα-
θιστᾷ προσεκτικὸν εἰς τὰς κρίσεις μου· βάθον τῆς ἀληθείας
καὶ εὐσυνειδητοῦ ἐρευνητήν.

2.—Ἐνθουσιῶ ἐκ τῆς ἀγάπης του: ἀνοχὴ, ἀνεξικακία,
πρόσθετος.

3.—Ἀντὶ τῆς δυνάμει νὰ κραυγάζω ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος
τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν ἐγνωμοσύνης καὶ

4.—Παραβάλλον τὴν ταπεινώσιν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ
σταυροῦ, τὴν πείναν, τὴν δίψαν καὶ τὴν γυμνότητα καὶ
τὸν ἐξευτελισμὸν εὐρίσκω πόσον εἶμαθα μακρὰν τοῦ Χριστοῦ
ἡμεῖς οἱ λαγόμενοι μαθηταὶ του, οἱ Χριστιανοί. Τὰ πάθη
τοῦ Χριστοῦ μοι εἶναι τῆς ἀρετῆς βαθμόμετρον. Τί λέγουσι
τῆς πολυτελείας καὶ τῶν συρμῶν οἱ αἰχμαλωτοὶ ἀτενίζον-
τες πρὸς τοῦ Ἐσταυρωμένου τὸ πρόσωπον;

5.—Σκιρτῶ εἰς τὴν αὐταπέρνησιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
ὑπὲρ τίνων;

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Μιμούμενοι τὸν βασανισθέντα ἐπὶ τῆς
γῆς Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἅς μὴ εἶμεθα μικρόψυχοι· μὴ συναλ-
λαττώμεθα πρὸς τὴν κακίαν· ἅς προτιμώμεν τὸν ἠρωϊκὸν
θάνατον ἀντὶ συμβιβασμῶν πρὸς τὴν κακίαν· ἐνθουσιούμενοι
τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἅς μὴ λησμονώμεν ὅτι καὶ εἰς
ἡμᾶς ἐπιφυλάσσεται ὁ κληρὸς τοῦ πάσχειν· ἅς θεωρῶμεν
ἐπίκλητον τὸ νὰ πάσχωμεν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἐκεῖ-
νος ἔπαθεν ὑπὲρ τοῦ θαλήματος τοῦ Πατρὸς του· τὰ πάθη
αὐτοῦ εἶθε νὰ εἶναι βάλασμα εἰς τὰς ἡμετέρας πληγὰς.

E.I.K.

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

Οι «Ταίμας» του Λονδίνου δημοσιεύουν εις εν εκ των τελευταίων αυτών φύλλων ενδιαφέρον άρθρον, περί των όριων της σημασίας της εν Λονδίνω επισκέψεως των δύο Πατριαρχών υπό τον τίτλον «Οι Όρθόδοξοι Πατριάρχαι», το όποιον έχει ως εξής: «Η επίσκεψις εις την χώραν αυτήν των Πατριαρχών Αλεξανδρείας και Ιεροσολύμων, ως εδήλωσεν ο Αρχιεπίσκοπος του Καντέρπουρι εις το προς τιμήν αυτού παρατεθέν γούμα, είναι αξιομνημόνευτον γεγονός. Είναι ή πρώτη φορά καθ' ην οι κατέχοντες τα αξιώματα αυτά—αξιώματα των οποίων και μόνα τα όνόματα οδηγούν τον νούν προς τας πρώτας φάσεις της Χριστιανικής ιστορίας—επάτησαν τας άγγλικάς ακτάς. Η άπαγγελία εις το παρεκκλήσιον του Ουεστιμίνστερ του αρχαίου τύπου του πιστεύω της Νικαίας, εις την ηλώσασαι εις ην αρχικώς διευτυπώθη, από τον άποστολικόν διδάσχα του Αθακασίου εις τον θρόνον της Αλεξανδρείας, δύνανται να διεγείρη και την φαντασίαν εκείνων άκόμη, οι όποιοι διαμφισβητούν την άκριβειαν αυτού τούτου του όρισμού. Ο χαιρετισμός του Πατριάρχου Τάφου προς την άγγλικήν εκκλησίαν και το άγγλικόν έθνος, ο μεταδοθείς παρά του Πατριάρχου Ιεροσολύμων, έθιξεν έτι βαθυτέρας χορδάς. Αί σκέψεις αύται και μία φυσική συμπάθεια προς άνδρας υπερόχους εις τας Εκκλησίας των, οι όποιοι παρ' όλων τω γηράς των επεχείρησαν τόσο μακρόν ταξείδιον, εξησφάλησαν θερμήν υποδοχήν προς αυτούς εν τη χώρα ταύτη. Κατά τας παρελθούσας δέκα ήμέρας οι ιεράρχαι της Ανατολής έλαβον δείγματα περί του ενδιαφέροντος, όπερ ή επίσκεψις των προύξηνσεν, όταν περιήλθον τους καθεδρικούς Ναούς της Αγγλίας. Παντού έγέμοντο δεκτοί όχι μόνον με την φυσικήν περιέργειαν, ην προκαλεί ή γραφική των εμφάνισις, αλλά με αυθόρμητον εκδήλωσιν σεβασμού. Δεν υπάρχει άμφισβολία ότι συνεκινήθησαν βαθύτατα από εκείνο το όποιον ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων περιέγραψεν «ως δείγματα αγάπης και εύλαβείας», και όπερ επεδείχθη εις αυτούς ύφ' όλων των κοινωρικων τάξεων. Προφανώς εις αυτούς προύξηνσε με γάλην εντύπωσιν ή αξία του Δυτικού πολιτισμού και ή σταθερότης και τάξις την όποιαν απέδωσαν τόσο φυσικώς εις τους αιώνας άπροσκόπτου χριστιανικής επιδράσεως. Εδιδάχθησαν ήδη εν Αιγύπτω και Παλαιστίνη κάτι από τα ευεργετήματα, τα όποια μία κυβέρνησις έρριζωμένη επ' αυτών των αρχών δύναται να δωρήσῃ εις χώρας όπου επί αιώνας ειχεν επικρατήσῃ διάφορος κατάστασις πραγμάτων. Είχον τους καλύτερους λόγους να θαυμάσουν τας άρετάς της

Βρετανικής διοικήσεως και εγοητεύθησαν μελετώντες το έργον αυτής εις τον τόπον του. Δεν ειπε άφύσικον ότι εγεννήθη εις την διάνοιάν των και εύρεν εκφρασιν εις τους λόγους των μία σχεδόν περιπαθής επιθυμία να τεθούν ασφαλύτερον υπό την βρετανικήν αιγίδα και θα ήτο σφάλμα εάν οι άρχηγοί της Ανατολικής Εκκλησίας ανεχώρουν συναποκομίζοντας ελπίδας προστασίας, αίτινες δεν δύνανται να εκπληρωθώσι. Υπήρξε και εά ύπάρξη ένεκα της επισκέψεως ταύτης, μία ύσημέραι επιτεινομένη συμπάθεια εν τη χώρα αυτή προς εκείνους, οι όποιοι επί αιώνας υπέφερον, επειδή έφερον το Χριστιανικόν όνομα. Η συμπάθεια αυτή ειπε ιδιαιτέρως ισχυρά και βαθεία προς τους άνδρας και τας γυναίκας, αίτινες κατά τα τελευταία όκτώ έτη υπέστησαν μαρτύριον, εν τη άκριβεί και άρχικη έννοια της λέξεως, εις χείρας εκείνων εν Ρωσσία, αίτινες έκαμον να αναζήση το πνεύμα εκείνο, όπερ ενομίζομεν ότι ειχεν εγκαταλείψει τον ευρωπαϊκόν κόσμον, μετά τον θάνατον Ιουλιανού του Αποστάτου. Είναι όμως αδύνατον διά την Μ. Βρετανίαν να παύση τον ρόλον παγκοσμίου περιπλανωμένου ιππότου ή να αναλάβη νέαν σταυροφορίαν, ήτις θα έληγε με διαψεύσεις ελπίδων. Ως ειπεν ο σερ Σάμονες Χώρ, πρέπει να μη δίδωμεν ύποσχέσεις, ως δεν δυνάμεθα να εκπληρώσωμεν, να μη άπειλώμεν Κυβερνήσεις, μεθ' ών εύρισκόμεθα εν ειρήνη. Δεν ύπάρχει κίνδυνος (δυνάμεθα να ειμεθα βέβαιοι), ότι οι επισκέπται μας θα αναχωρήσουν με άπάτην των παρομοίαν. Αλλ' αν αι πολιτικά συνέπειαι της επισκέψεως ταύτης θα είναι άνευ σημασίας, δεσμοί συμπαθείας, ευγνωμοσύνης και γυωριμίας θα σφυρηλατηθώσι μεταξύ των αντιπροσώπων της Αγγλικανικής και της Όρθόδοξου Εκκλησίας, οίτινες θα καρποφορήσουν ασφαλώς. Οι πατριαρχαι θα μάθωσιν ότι μερικοί, οι όποιοι έπροθυμοποιούντο εις το παρελθόν να αντιπροσωπεύωσι πλησίον αυτών την Αγγλικήν Εκκλησίαν, τους ειχον αποπλανήσει. Σήμερον βλέπουν την Εκκλησίαν αυτήν, οία πράγματι είναι. Ίσως νέαι δυσχέρειαι να εδημιουργήθησαν συνεπώς, αλλ' είναι προφανές ότι ή φιλελευθέρα γνώμη, ην ειδον ενταύθα, προύξηνσεν εις αυτούς ευχάριστον εντύπωσιν και κάπως ευχάριστον εκκληξιν. Το όνομα του αρχιεπισκόπου του Καντέρμπουρι υπήρξε κατά τα τελευταία έτη εν τετιμημένον και πλήρες έμπιστοσύνης όνομα μεταξύ αυτών. Ανεκάλυψαν ότι ή στοργή αυτού είναι αντανάκλασις της συνοχής, μεθ' ης αντιπροσωπεύει το γενικόν πνεύμα της Αγγλικής Εκκλησίας. Θα επιστρέφουν πεπεσμένοι ότι οι δεσμοί, οίτινες συνδέουν τας Εκκλησίας, ειπε στενότεροι παρά ποτέ και ότι ή επίσκεψις των εδίδαξε τους φιλοξενήσαντας τόσο, όσον ανεθάρρυνεν αυτούς».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Δὲν παρέρχεται ἡμέρα σχεδὸν χωρὶς νὰ ἀκούωμεν μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας αὐτοκτονίας. Καὶ φέρονται μὲν ὡς λόγοι τῶν αὐτοχειριῶν τούτων διάφοροι καὶ ποικίλοι, ὀνομαζόμενοι αἰσθηματικοί, ἢ οικονομικοί, ἢ νευρασθενείας, ἀλλ' εἰς καὶ μόνος εἶνε ὁ ἀληθὴς καὶ πραγματικὸς παντὸς βιαστοῦ τῶν ἐχεφρόνων αὐτοθανάτων θανάτου λόγος, ἢ παντελὴς ἄλλειψις θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ ἔσματος. Ἄνθρωπος, σῶας ἔχων τὰς φρένας καὶ εἰς Θεὸν καὶ θείαν πρόνοιαν πιστεύων, ὁσηδήποτε κἂν κατατρέχη αἰτὸν πένια, ὑπὸ οἰωνδήποτε κἂν δοκιμάζεται δοκιμασιῶν, δὲν καταλαμβάνεται ὑπὸ τηλικαύτης ἀπογνώσεως, οὐδὲ θεωρεῖ τὴν ζωὴν του τυχαῖον συγκρότημα ὑλικῶν ἀτόμων, τὸ ὅποσον δύναιται αὐτοβούλως νὰ διαλύσῃ. Ἔρμα θέλουσι τὰ ἐπὶ τῶν νότων τοῦ ὠκεανοῦ τῆς ζωῆς εὐανάτρεπτα πλοιάρια τῶν μικροψύχων ψυχῶν, καὶ τὸ ἔρμα αὐτὸ δύναιται νὰ δώσῃ μόνῃ ἢ χριστιανικῇ θρησκείᾳ.

§§ Ἐγκριτος πρῶν ἡ ἐφημερίκῃ παραπονεῖται, ὅτι τὰ ἐν ἄλλαις χώραις ἀνεπιθύμητα στοιχεῖα ἀπελευνόμενα ἐξ αὐτῶν εὐρίσκουσιν εὐ·ολον ἄστυλον καταφεύγοντα εἰς Ἑλλάδα, μεταξὺ δὲ αὐτῶν σημεῖοι καὶ μίαν καλογραφαίαν ἀπελαθεῖσαν ὑπὸ τῶν σερβικῶν ἀρχῶν Μοναστηρίου διότι προσηλύτιζεν εἰς τὸν κατολικισμὸν τὰς σεοβιδας. Ἄλλ' εἴτομεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἡμεῖς ὅτι ἡ χώρα ἡμῶν κατέστη λεία Μυσῶν, ἰδίᾳ ἀπὸ ἐπόψεως προπαγανδιστικῆς, μολονότι οὐδέν, πιστεύομεν, θὰ προσθήσῃ εἰς τὸ ἔργον τοῦ προσηλυτισμοῦ ἢ νέη τις καλογραφαία, ἀφοῦ ὁ·τι εἶναι δυνατὸν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο νὰ γίνεταί, ἥδη ἐκτελεῖται εὐσυνειδήτως ὑπὸ τοῦ κύκλου τῶν ἀριστοκρατικῶν ἐκείνων ἐλληνίδων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἄλλοτε κατηγορήθη ἀπὸ τῶν σελίδων τῆς "Ἐκκλησίας,, τίσσην συμπάθειαν ἐπέδειξαν καὶ τρέφουν διὰ τὴν καρποφορίαν τοῦ ἔργου τῶν ἐν Ἑλλάδι Οὐνιτῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δ' ἂ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 2 Μαΐου ἔ. ἔτ. καὶ κατεχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ. ἀριθμῷ 133 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆ 4 Ἰδίου μηνός καὶ ἔτους ἢ Ἱερᾶ Μονῆ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας συνήχωνεῦθη εἰς τὴν τῶν Σισίων τοιαύτην τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

— Ἐχορηγήθη ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ., τῷ Σεβ. Μητροπολ. Κεφαλληνίας κ Δαμασκηνῷ ἐκδὸς μηνός ἀπουσίας ἀδεια διὰ Λευτράκιον λόγῳ ὑγείας.

— Κατόπιν ἐγγράφου τοῦ Σ. Μητροπολίτου Φανα-

ρίου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἱερεμὴλ παρεκλήθη τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως περὶ ἀποσπάσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πέτρας ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κορώνης.

— Δωρίσθη προσωρινῶς κατὰ μετὰπεμπιν ἐκ τῆς Ἱε ᾠ: Μονῆς Ἀγ Γεωργίου ἡγουμένος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Ἰωάννου τῆς Ἱερᾶ Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης ὁ Ἱερομ. Φλόθεος Λαζαοῦς εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ παυθέντος τοιοῦτου Θεοδοσίου Γεωργιάκη.

— Δωρίσθη προσωρινῶς Ἐνοῦμενος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κοκκίνης Ἐκκλησίας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης ὁ Ἱερομ. Ἀνδρέας Σκιαδαρῆς ἀδελφὸς τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου Φιλόθεου Λαζαοῦ.

— Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελευσίσης Τρίτης ὁ Μικ. Ἀρχιεπίσκοπος συναδεδυμένος ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Σαυρουπόλεως, τοῦ Πομπασογύλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ τοῦ Ἱεροκήρυκος Προκοπίου Κελλιωνίτη, κατέβη εἰς Πειραιᾶ καὶ προήλθε εἰς τῆς γενικῆς συνελεύσεως πρὸς ὁριστὴν συγκρότησιν τῆ: «Ὁρθολόξου Ἐκπαιδευτικῆς Ἐνώσεως», ἧς ὑπὸ τύπον Ἐταιρείας, προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Μικ. Ἀρχιεπισκόπου σκοπεῖ νὰ προσάσῃ τὰ οικονομικὰ μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς ἴδρυσιν σχολείων. Ἐψηφίσθη τὸ Κατεστατῆρον τῆς ὀργανώσεως ταύτης καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ὑπὸ τῶν συμμετεσχόντων τῆς συνελεύσεως ἐκαλύφθη τὸ ποσὸν 100 000 δραμῶν εἰς ἕκαστον ταδρῆχον μετοχῆς, ὠρίσθη δ' ἐπιτροπὴ ἔκ κληρικῶν καὶ λεϊκῶν διὰ τὴν προσωριῶς ἐνέργειαν πρὸς ἔκταξιν τῶν ἔργων τῆς ὀργανώσεως καὶ ἀνεύρεσιν καταλλήλου οἰκῆματος ἐν Πειραιεὶ πρὸς ἴδρυσιν τῆς πρώτης Σχολῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ ΚΠόλεως παρὰ τῆς ὑπογραφείσης συμφωνίας καὶ τὰς ἐπισήμως δεθεσίας ὑποσχέσεις ὑπάρχον ἐγκυριαὶ καὶ ἐξηκριβωμέναι πληροφορικαὶ κατ' ἂ ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις προτίθεται νὰ ἐγκαταστήσῃ λαὸν προσηγῶς εἰς τὴ Πατριρχεῖα ἀντιπρόσωπον τῆς, ὁ ὁποῖος θὰ παραινεῖται εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ θὰ καθιστᾷ ἐνήμερον τὴν κυβέρνησιν ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ κινήσεων τῶν ἐν τοῖς Πατριρχείοις. Ἐπίσης βεβαιούται ὅτι ἐνδεὲς ὀλίγου ἢ κυβέρνησις θὰ ἀδείωσῃ ὅπως καταργηθῇ ὁ τίτλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριρχείου, τὸ ὅποσον θὰ ὀνομάζεται Ἀρχιεπισκοπεῖον Κωνσταντινουπόλεως. Ὡς δικαιολόγιον φέρεται τὸ γεγονός ὅτι οἱ συμμετεσχόντες εἰς τὴν Πατριρχικὴν ἐκλογὴν ἀρχιερεῖς δὲν ἐξασκοῦν θρησκευτικὰ καθήκοντα ἔξω τῶν ὀρίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Παρισίων ἀφίκετο ἐκεῖ τῆ 21 ἡγουτος ἢ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος προερχόμενος ἐκ Λονδίνου. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ὑπαδέχθησαν τὴν Α. Μ. ὁ Ρῶσος ἐπίσκοπος μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν κλήρον καὶ πολλῶν προκρίτων Ρώσων. Ἐκ τοῦ σταθμοῦ μετέβη μετὰ τῶν Ρώσων Κληρικῶν καὶ τῆς ἀκολουθίας

του εις τὸν Ρωσικὸν Ναόν, ἐνθα ἐτελέσθη δέσπαις. Ὁ χορὸς τοῦ Ναοῦ ἔβαλλε Ρωσιστὶ τὸ «Ἄξιον ἔστιν», Ἑλληνιστὶ δὲ τὸ «Εἰς πολλὰ ἔτη δέσποτα». Μετὰ τὴν δέσπαιν ἡ Α. Μ. μετέβη εἰς τὸ Ἐπισκοπικὸν Ρωσικὸν Μέγαρον, τὸ ὁποῖον καὶ ὠρίσθη ὡς διαμονὴ τοῦ ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης παρόντι εἰς γενομένην ἐν τῷ Ρωσικῷ Ναῷ λειτουργίαν. Κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ὁ Ρώσος Ἐπίσκοπος προσεφώνησεν Ρωσιστὶ ἐκφράσας τὴν βεβαρυτέτην εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν προσανεχθεῖσαν εἰς αὐτοῖς τιμὴν τῆς ἐπισυνέψεως του, ἥτις, ἔλεον, ἔχει μαγίστην σημασίαν διὰ τὸν χειμαζομένην Ρωσικὸν Ἐκκλησίαν, τὴν τσοῦ ὄν δοκιμαζομένην ἐκ τῶν ἔσωτικῶν αὐτῆς ἐρίδων. Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης ἀπήντησεν Ἑλληνιστὶ, διερητυέντος εἰδικοῦ διερητύου, εἰπὼν ὅτι μετὰ συμπροσέλευσιν παρακολουθεῖ τὴν ἐν Ρωσικῇ κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξάνδρειας ἐπράξεν ὅτι ἠδύνατο ὑπὲρ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ κατοφυγόντων Ρώσων καὶ πύχθη ὅπως παρέλθωσι τὰ δαιὰ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ Ναὸς ἦτο κατάματος Ρωσικῆς ἐκκλησιασματος, τὸ ὁποῖον μετὰ μεγάλης εὐλαβείας καὶ γονυκλινομένης ἐῖχετο τὰς εὐλογίας τοῦ Πατριάρχου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ὁλόκληρον τὸ ἐκκλησιασμα περῆλθε πρὸ τοῦ Πατριάρχου ἵνα ἀσπασθῇ τὴν δεξιάν του καὶ λάβῃ ἐκ τῶν χειρῶν του τὸ ἀντίδωρον. Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης θὰ παραμείνῃ εἰς Περισίους ὁλίγας μόνον ἡμέρας, καθ' ἃς θὰ φιλοξενῆται ὑπὸ τοῦ καλέσαντος αὐτὸν Ρώσου ἐπισκόπου.

—Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ «Πάντανας», ὑπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως συζητεῖται κατ' αὐτὸς νομοσχέδιον ἀφορῶν τὰς μὴ μουσουλμανικὰς κοινότητας, δι' εὖ «προβλέπεται ὅπως πᾶσαι αἱ μὴ μουσουλμανικαὶ κοινότητες, ἦτοι αἱ ὀρθόδοξοι, αἱ κόπται, αἱ Ἰουδαῖοι καὶ πάντες αἱ ὑπὸ τὴν αἰγυπτιακὴν δικαιοσύνην ὑπαγόμενοι χριστιανοί, ἔχωσιν ὁμοίωμασαν νομοθεσίαν ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸν αὐτῶν δίκαιον», δηλ. πᾶσαι αὗται αἱ κοινότητες θὰ ὑπάγονται τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Μέγλης Χάσμη, ἔδρουστος μὲν ἐν τῷ Διοικητικῷ ἐκάστης Διοικήσεως, προσεδρευομένου δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως τῆς Κοινοτήτος, εἰς ἣν ὑπάγονται αἱ δικαζόμεναι ὑποθέσεις περὶ κληρονομίας, διορισμοῦ κηδεμόνος, διατροφῆς, ἀπαγορεύσεως κτλ., ἀφίενται δὲ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Πατριαρχείων μόνον αἱ ὑποθέσεις γάμου καὶ διαζυγίων».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἀπεστάλη πρόσκλησις τοῦ σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Οὐψάλτης καὶ πρὸς τὴν Α.Θ.Μ. τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸν διὰ τὴν «γενικὴν Χριστιανικὴν Ἀναστροφήν περὶ ζωῆς καὶ ἔργου» ἥτις πρόκειται νὰ συνιέλῃ ἐν Συγχόλμῃ ἀπὸ τῆς 19 μέχρι τῆς 30 Αὐγούστου κ. ε. ὡς καὶ πρόσκλησις διὰ τὸ ἐν Βέρνῃ δέκατον Συνέδριον τῶν Παλαιοκαθολικῶν, ὅπερ θ' ἀπασχοληθῇ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν σχέσεων « τοῦ Παλαιοκαθολικισμοῦ πρὸς τὰς φίλας Ἐκκλησίας ». Ἡ Α. Θ. Μ. ἀποδεξαμένη ἀμφοτέρωτ' ἡς προσλήψεις ταύτας ὥρισεν ὅπως ἀντιπροσωπευθῇ εἰς τὰ ἐν λόγῳ

συνέδρια ὑπὸ τοῦ ἀρχ. κ. Ἰππολύτου καὶ τοῦ μοναχοῦ Κλεοβούλου, καθηγητοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐπὶ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου συνήλθαν εἰς ἑκτακτον συνεδρίον ἡ Ἱ. Σύνοδος τὴν 26ην Ἰουλίου κ. ε. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην διασκεύθη ἐπὶ γράμματος τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας περὶ τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ ἐπὶ ἑτέρου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἐν Σερβίᾳ ἔορτασμα τῆς 1600ῆς ἐπετηρίδος τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀκολουθῶν ἡσυχολήθη εἰς τὴν μελέτην τοῦ ὑποβληθέντος ἐν τῷ μακαρῷ ἱστωρ κανονισμοῦ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος καὶ εἰς ἐνομοκτόν τι ζήτημα τῶν κατοίκων Κυπρίας.

—Τὴν ἐπομένην, ἦτοι τὴν 27ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, συνήλθε μετὰ μεσημβρίαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον. Ἐνώπιον αὐτοῦ κατατέθη ὡς ἀνεγνώσθη ἡ ἔκθεσις τῶν ἐλεγκτῶν τῶν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος εἰσπραξῶν καὶ τῶν δαπανῶν τῶν εἰς Λονδίνον Κυπριατῶν ἀποστολῶν. Ἐξ αὐτῆς καταδείχθη ὅτι τὰ μέλη τῶν ἀποστολῶν τοῦτον δικαιούσιν εἰσεῖν μεγάλων πτωχῶν ἐκ τοῦ Τομεῖου τῆς Ἐθνικῆς Ὄργανώσεως, δὲν διεκδικοῦσιν ὁμως αὐτά. Κατατέθη εἰτα καὶ ἀνεγνώσθη ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Συμβουλίου καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπαντήσῃ ἐντόπως εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἀποικιῶν θίγων τὸν αὐτοαρχικὸν αὐτῆς τρόπον. Τῇ προτάσει τοῦ κ. Λανίνου ἐνεκρίθη ὅπως τὸ Κυπριακὸν ζήτημα διὰ καταλλήλου ἐνεργείας λάβῃ πανελλήνιον χαρακτῆρα. συνεζητήθη δὲ ἀκολουθῶν πρότασις τοῦ κ. Μεσολογγίτου περὶ καταρτισμοῦ Παγκυπρίου συνδυασμοῦ ἐν συνεινήσει πρὸς τινὰς προκρίτους μὲ κοινὸν πρόγραμμα, οὗτινος νὰ μετάσχωσι καὶ μέλη τῆς Ἱεραρχίας.

—Τὴν προίαν τῆς ἐπομένης, 28ης, τὸ Ἐθν. Συμβούλιον συνεχίζον τὰς ἐργασίας αὐτοῦ ἐπέκοινε τὴν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἀποικιῶν ἀπάντησιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐν ἣ ἐνοιήθη ὅτι «ζητήματα ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως ἐνδὲς δούλου λαοῦ δὲν κερματίζονται διὰ μονομερῶν ἀσθητικῶν δηλώσεων τῶν κατοίκων, οὔτινες ὅσον περισσότερον εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικαί, τόσον περισσότερον προκαλοῦν τὴν δυσφορίαν καὶ ἐξενείρουν τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν τοῦ ἀδικουμένου λαοῦ, ἀξιοῦντος καὶ ἐμμένοντος ἀκλόγητον εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν ἐθνικῶν αὐτοῦ πόθων». Ἐπίσης ἐπέκοινε ἀπάντησιν εἰς ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φραγκοῦδη, πληροεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς ἀποτίσεως πρὸς σύνδεσιν τοῦ Κυπριακοῦ καὶ τοῦ Δωδεκανησιακοῦ ζητήματος. Μετὰ μακρὰν δὲ συζήτησιν ἐπὶ τῆς καὶ τῆς προτερουμένης πρὸς τὴν ἀπάντησιν περὶ παγκυπρίου συνδυασμοῦ τὸ Συμβούλιον ἀπέρριψεν αὐτὴν κατὰ πλειοψηφίαν.

—Καθ' ἃ ἀναγράφει ἡ «Ἐλευθερία», ὁ Παν. Μητροπολίτης Πάφου κ. Ἰάκωβος ἐτηλεγράφησεν ἐντεῦθεν ὅτι ἡ Ἑλλήν. Κυβέρνησις ἀπεφάσισε τὴν ἑπιχορήγησιν 500 λιτῶν ετησίως πρὸς τὸ Παγκύπριον Ἱεροδιδασκαλεῖον ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως ἐκωνεκε δεκτοὶ εἰς αὐτὸ 20 ὑπότροφον αὐτῆς. Ἡ πρότασις αὕτη ἐγέ-

νετο εὐμενῶς ἀποδεκτή ὑπὸ τῆς ἐφορείας τοῦ Ἱερο-
διδασκαλείου, κατὰ τὰς πληροφορίες τῆς αὐτῆς ἐφη-
μερίδος.

— Ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου ἐξεδόθη
ἡ ἐξῆς παρανεστηκὴ ἐγκύκλιος.

Πρὸς τὸ εὐσεβὲς Χριστιανόφυλον πληρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς
Θεοσώστου Ἐπαρχίας.

Κατόπιν πληροφοριῶν, ὅτι διάδοσις κυκλοφορεῖ
εἰς εὐσεβῆμον κύριον Κοινωνησχηρίων τῆς Ἡμετέρας
Ἐπαρχίας, ὅτι δὴ ἔθεν πρόκειται νὰ ἐπαναφέρωμεν τὸ
καταργηθὲν παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ νὰ κατοίην
τῆς διαδόσεως ταύτης χωρὶς νινὰ αὐτόθι δώσαντα
πίστιν εἰς τὴν διάδοσιν ἰσκανδαλίσθησαν καὶ σύγχυ-
σις καὶ κινδύων κινδυνεῦσαι νὰ καταλάβῃ τὰ χωρία
ἐκεῖνα, ἐθεωρήσαμεν ἐπιβαλλόμενον νὰ ἀπολύσωμεν
τὴν παροῦσαν ἐγκύκλιον διὰ τῆς ὁμοίας διακηρύττω-
μεν ὅτι τοῦτο εἶναι κακοθεθέντων ψεῦδος ἐπινοηθὲν
ὑπὸ ἀνθρώπων πεπωρωμένην ἐχόντων τὴν συνείδη-
σιν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προσηλέσωσι σκάνδαλα,
σύγχυσις καὶ κινδύων πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφασίσασα καὶ διατάξασα νὰ
περὶ Νέου ἡμερολογίου κινήσῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν
ταύτην ἰσοκαμμένως καὶ ἐν πλήρει μελέτῃ καὶ βασίῳ
τοῦ ζητήματος, ἐκ πάσης ἀπόψεως κανονικῆς, ἐπι-
στημονικῆς, κοινωνικῆς, ἠθικῆς καὶ πάσης ἄλλης.

Συνεπῶς πᾶσα παλινδρομησις καὶ ἐπαναγωγή εἰς
τὸ καταργηθὲν ἰσοκαμμένον θὰ ἤλεγχεν ἀσύγγνωστον
ἀνεπιτησίαν καὶ ὀπισθοδρομίαν μὴ ἐπιτρεπομένην
εἰς ἰσοὺν σῶμα διοικοῦν καὶ κυβερνῶν τὴν Ἐκκλη-
σίαν Κύπρου, ὁποῖα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι σκανδαλίζονται τινες ἐκ μεμονω-
μένης ἐμμονῆς παρεκτροπῆς καὶ ἀπιστίας μᾶς ἢ
δύο Κοινοτήτων, αἵτινες ἀντικανονικῶς, πεισματικῶς,
ἀσεβῶς, ἀνευλαβῶς, καὶ παρὰ τοὺς θεοὺς καὶ ἱεροὺς
θεσμούς τῆς Ἀνωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐμμένου-
σιν ἐν τῇ κλίῳ σκληροτραχίλως εἰς τὸν ἐκτροχια-
σμὸν ἐπὶ βλάβῃ ἑαυτῶν ψυχικῇ.

Ὁ ἐκτροχιασμὸς ὁμοίως οὗτος καὶ ἡ ἐμμονὴ εἰς τὴν
κακὴν πορείαν δὲν πρέπει νὰ σκανδαλίζῃ εὐσεβῶ-
φροντας καὶ συνετοὺς Χριστιανοὺς.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀδιαφορεῖ πρὸ τοῦ ἐκτροχι-
αμοῦ τούτου ἐνεργεῖ μητρικῶς κατὰ τὰ εὐαγγελικὰ
διδάγματα, διδάσκει, προτρέπει, νουθετεῖ, ἐπιτιμᾷ,
πρωρεῖ καὶ ἐν τέλει, ἐὰν ἴδῃ ἐκλείπουσαν πᾶσαν ἐλ-
πίδα μεταμελείας καὶ διορθώσεως τῶν παρεκτραπέ-
των, θέλει προβῆ εἰς τὴν ἐκκοπήν καὶ ἀποκηρύξιν
τῶν ἀδιορθώτων ἐκ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ
ποιμνίου.

Πάντα ταῦτα ἐνεργεῖ μακροθύμως ἐν μητρικῇ
στεργῇ. Νοεῖται ὅτι δὲν θὰ ἐπιτραπῇ νὰ ἐξακολου-
θήσῃ ἐκ' ἀπειρον τὸ σκάνδαλον.

Ταχέως θὰ κινήσῃ τὸ ζήτημα τελειοτικῶς, ὅποτε
θὰ εἶναι ἀξίαι τῆς τύχης των οἱ ἀδιόρθωτοι.

Ἰμὰ ἐπιστῶμεν σύντονον τὴν προσοχὴν τῶν ἐμπε-
πιστευμένων τὴν ψυχικὴν ἐπιμέλειαν καὶ σωτηρίαν
τῶν Χριστιανῶν, δηλαδὴ τῶν Ἐφημερίων τῶν ἐν
λόγῳ χωρίων, ὅτι ἔχουσι ὑπερτάτον καθῆκον καὶ
εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας,
ὅπως χειραγωγῶσι τοὺς εἰς τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν

ἐμπιστευθέντας χριστιανοὺς καὶ καθοδηγῶσιν εἰς τὴν
εὐσεβῆ πορείαν πειθαρχοῦντες εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς
αὐτῶν ἀρχὰς κατὰ τὸ ἀποστολικὸν λόγιον: "Πείθε-
σθε τοῖς ἡγουμένοις ἑμῶν καὶ ὑπεκούετε" αὐτοὶ γὰρ
ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἑμῶν ὡς λόγον ἀποδώ-
σοντες...".

Ὅλοι οἱ ἱεροὶ ἀποστολικοὶ καὶ Συνοδικοὶ Κανό-
νες καὶ Θεσμοὶ διαλαμβάνουσι λεπτομερῶς περὶ τοῦ
ἐπαρεγκλίτου καθήκοντος τῶν ἱερῶν εἰς τὸ νὰ πει-
θαρχῶσι καὶ ἐκτελεῶσιν ἀγογγύστας καὶ ἀπροφαι-
στως τὰ παραγγέλματα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν
ἀρχηγῶν καὶ ὅτι παρὰ τὴν γνώμην αὐτῶν δὲν ἐπι-
τρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ ἱεροπρατεύσῃ.

Ὅταν δὲ παρὰ τούτων ἱεροῦς τούτους Κανόνας καὶ
Θεσμοὺς ἐνεργήσῃ τι οἱ ἱερεῖς εὐρίσκονται ἐκτός
τάξεως, ὅποτε ὁ Ἐπίσκοπος, ἢ Ἐκκλησιαστικὴ
αὐτῶν ἀρχή, δικαιούται νὰ καθαιρέσῃ αὐτοὺς καὶ
στερήσῃ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἱεροπρατεύειν.

Μετὰ λύπης βλέπομεν καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι τῶν
δύο τῶν ἐπισημασθέντων καὶ ἐκτροχιασμοῦ
ἐν σκομένῳ χωρίῳ οἱ ἱερεῖς δὲν ἐπιτελοῦσιν ὀρ-
τήρας καὶ κανονικῶς τὰ καθήκοντα αὐτῶν καὶ εἴτε
ἀπαθῶς βλέπουσι σοβοῦν τὸ κακόν, εἴτε, ὅπως
χεῖρον, συνευδοκοῦσιν καὶ συμπαράττουσιν εἰς αὐτό.

Τὸ κρίμα αὐτῶν καὶ ἀμάχημα εἶνε μέγα καὶ ἡ
Ἐκκλησία μεθ' ὅλην τὴν μητρικὴν στοργὴν καὶ ἐπιει-
κειαν δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνεχθῇ ἐπὶ πλέον τοιούτους
λειτούργους ἀποδεικνυομένους πᾶν ἄλλο παρὰ φύ-
λακας καὶ ὀδηγούς συνετοὺς τοῦ ποιμνίου εἰς νομὰς
σωτηρίου.

Διὸ καὶ συνετῶς καὶ πατρικῶς ἐφιστῶμεν σύντονον
τὴν προσοχὴν αὐτῶν διὰ νὰ συνέλθωσι, καὶ συναι-
σθανθῶσι καὶ πράξωσι τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς αὐτοὺς
ἱερὸν καὶ ἱερατικὸν αὐτῶν καθῆκον.

Εἶθε ἡ Θεία χάρις νὰ φωτίσῃ καὶ ἐνισχύσῃ πάν-
τας ἡμᾶς εἰς τὴν σωτηριώδη εὐσεβείαν.

Ἐν Ἀρχιεπισκοπῇ τῇ 16ῃ Ἰουλίου 1925

Ἐν Χριστῷ Εὐχέτης πάντων ἡμῶν,

† Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΥΡΙΑΛΟΣ

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τῇ 29 Ἰουνίου ἐν τῷ Westminster Abbey τοῦ
Λονδίνου ἐφορέσθη ἡ 1600ῃ ἐπετηοὺς τῆς ἐν Νικαίᾳ
Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μετὰ λαμπρότητος ἐξαι-
ρητικῆς. Ὁ ναὸς εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ πρωίας ὑπὸ
χάλαδαν λαοῦ. Ἡ τελετὴ ἤρξατο τῇ 11 π. μ. Τῆς
ἄλλης πομπῆς προηγείτο ὁ Σταυρός, μεθ' ὃν ἠκολού-
θουσαν τὰ σύμβολα ἐκάστης τάξεως τῶν μετεχόντων
τῆς ἐορτῆς κληρικῶν, βραδέως χωρούντων ἐκ τῆς βε-
ρείας τοῦ ναοῦ εἰσόδου. Ἡκολούθουσαν κατοίην κατὰ
σειρὰν ὁ χορὸς, οἱ ἱερεῖς τοῦ Λονδίνου, τὸ προσωπι-
κὸν τῆς μονῆς, οἱ διάκονοι, εἰς ἐπιτάφιος τῆς Νι-
καίας, ὅστις κατὰ τὸν ἐν Ἀθήναις ἐορτασμὸν τῆς με-
γάλης ταύτης ἐπεταίου εἶχεν ἐκτεθεῖ ἐν τῷ Μητρο-
πολιτικῷ ναῷ, αἰρομενος ὑπὸ δύο ἀγγλικανῶν ἱε-
ρέων, Ρῶσοι ἱερεῖς, διάκονοι, ἐπίσκοποι καὶ
ἀρχιεπισκόποι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦν ὁ
Κισβου Ἀντώνιος, μακρὰ σειρὰ ἀρχιμανδριτῶν,
διακόνων καὶ ἐπισκόπων Ἑλλήνων ὀρθοδόξων, ὧν
πρόστατο ὁ Θεσσαλῶν Ἑρμηνῆς μεθ' ὃν εἶπατο

οι Μακαριώτ. Πατριάρχαι Ἱεροσολύμων Δαμιανός καὶ Ἀλεξανδρείας Φώτιος. Τούτους ἠκολούθησαν μακρὰ σειρά κληρικῶν ἀγγλικανῶν προσηλυτισμένων ἔχουσα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβούριαν καὶ Προμάρτυρον τῆς Ἀγγλίας. Πάντες οἱ κληρικοί ἦσαν ἠμφισβητικοὶ τὰ ἱερά αὐτῶν ἀμφια, οἱ δὲ ὀρθόδοξοι ἀρχιερεῖς καὶ Πατριάρχαι ἐφόρουν τοὺς αὐτῶν μανδύας. Μετὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τοποθέτησιν πάντων ὁ χορὸς κατήρξατο τῶν ἑσμάτων, τῆς θαίας Λειτουργίας μεθ' ἧς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβούριαν ἐτήρην ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος τὸ κοσμοϊστορικὸν διὰ τὸν Χριστιανισμὸν γεγονός τῆς συγκλήσεως τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου καὶ τὴν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου. Εἶτα ὁ Μακαρ. Ἀλεξανδρείας Φώτιος προβάς εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἱεροῦ βήματος ἀπήγγειλεν ἑλληνιστὶ στεντορεῖα τῆ φωνῇ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως. Ἡ τελετὴ ἐληξε τῆς πομπῆς ἀνακαμπάσης κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, ἐπηκολούθησε δὲ γέφυμα ἐπίσημον ἐν τῷ Lambeth Palace.

— Κατὰ τὰς ἐξ Αὐστραλίας ἡμετέρας εἰδήσεις μετ' ἀναλόγου μεγαλοπρεπειας ἐφορτάσθη καὶ ἐν Sidney τῆς Αὐστραλίας ἡ αὐτὴ ἐπέτειος ἐν τῷ ἀγγλικανικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τῆ συμμετοχῇ τοῦ τοῦ Ἀγγλικανικοῦ καὶ τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου, προϊσταμένων τοῦ μὲν πρώτου τοῦ Ἀγγλου πριμάρτου Ἀρχιεπισκόπου Wright, τοῦ δὲ δευτέρου τοῦ Σερ. κ. Χριστοφόρου Κνήσου, Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας. Τὸν ὅλον κλῆρον ἀπειλοῦν περὶ τὰ 60 πρόσωπα, ἅπαντα ἠμφισβητοὶ τὰς ἱερατικὰς των στολάς. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ προϊστάμενος τοῦ ναοῦ Dr Micklem, μνησθεὶς τῶν κατὰ τὴν Α' Οἰκουμ. Σύνοδον καὶ ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης τῶν τῶν τῶν φιλίας, τῶν συνδεύσας σήμερον τὰς Ἐκκλησίας Ἀγγλικανικῆς καὶ Ὀρθοδόξου «ὡς ἄλλως τε μαρτυρεῖ περὶ τοῦ πράγματος αὐτῆς ἡ παρ' ἡμῖν παρουσία τοῦ ὀρθοδόξου μητροπολίτου Αὐστραλίας.»

Ἀπαντῶν εἰς ταῦτα ὁ Σερ. μητροπ. Χριστοφόρος ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ ἐπὶ τῇ πρόφρονι προσκλήσει εἰς συμμετοχὴν τοῦ ἐφορτασμοῦ τοῦ μεγάλου γεγονότος τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐξήρα δὲ τοῦτο ὡς τεκμήριον τῆς ὁλοκλήρου ἀξιομαρτυρίας μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν φιλίας, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα εἶναι ἡ ἐγκαρδιότης αὐτῆς τῶν σχέσεων θὰ ἀγάγη ποτὲ εἰς τὴν ἑνωσιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἀναπτύξας εἶτα τὴν σημασίαν τοῦ ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου συνταχθέντος Συμβολοῦ τῆς πίστεως ἐτόνισεν τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ διατήρησιν ἐν μόνῃ τῇ ὀρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ, συνεχῶς ἐκτοτε ἀπαγγελλούσῃ αὐτὸ κατ' οἶον καὶ παρέλαβε τύπον, ἐχαρακτήρισε δ' αὐτὸ ὡς σύμβολον τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως, καὶ ὡς δεσμόν ἐνώσεως μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ἐπηκολούθησε κοινὴ πανδοκασία, καθ' ἣν ἀπὸ κοινοῦ ἐτηλεγραφήθη συγχαρητήριος ἐπὶ τῷ γεγονότι χαιρετισμὸς πρὸς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

— Ἐξακολουθῶσι κατὰ τὰς πληροφορίες τῶν κα-

τολικῶν φύλλων, αἱ ἐναντίον τῶν «λαϊκῶν» νόμων λαϊκαὶ διαδηλώσεις ἐν Γαλλίᾳ.

— Κατὰ πληροφορίας τῆς αὐτῆς πηγῆς, αἱ πολιτικαὶ ἀνωμαλίαι τοῦ Μεξικῶ ἤδη ἀπὸ χρόνου μακροῦ παρεμποδίζουσι τὴν ἐκεῖ θερησκευτικὴν δρασίαν τοῦ κατολιτισμοῦ. Εἰς τὰς περιφέρειας τῶν διαφόρων ἀρχηγῶν διαφοροτρόπως διώκεται ὁ κατελιτισμὸς, τοῦ μὲν κλεισμένων τῶν σχολείων, πεῦ δὲ ἀπαγορευομένης τῆς θερησκευτικῆς διδασκαλίας, ἐν ᾧ ἀλλαγῇ ἐκδιώκεται τὰ διάφορα μοναχικὰ τάγματα ἢ περιορίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφημερίων, εἰς τρόπον ὥστε εἰς ἱερὸς ἂν ἀντιστοιχοῖ πρὸς 30,000 πιστούς.

— Κατὰ πληροφορίας ἐκ Πράγας ἡ Τσεχοσλοβακικὴ κυβέρνησις πρόκειται νὰ ὑποβάλλῃ νομοσχέδιον εἰς τὴν βουλὴν περὶ χωρισμοῦ τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ κράτους.

— Ἐν Ἀμβέρσῃ πρόκειται νὰ συνέλθῃ 7-10 Ὀκτωβρίου συνέδριον διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὸ Βελγικὸν Κόγγον.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Τὴν 21ην Ἰουνίου ε. ε. Κυριακῆν ἐφορτάσθη ἐν Γενεύῃ ἡ δεκαετηρίς τῆς ἰδρύσεως τῆς «Ὁμοσπονδίας τῶν Προτεσταντικῶν ἑταιρειῶν».

— Ἐν Γενεύῃ ἐγένοντο δύο μεγάλαι γυναικεῖαι συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας κατὰ τῶν ἀνηθικῶν θεαμάτων, κατὰ τὰς ὁποίας ἐφημέριος σχετικῶν ὑπόμνημα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, φέρον 20 χιλιάδας ὑπογραφῶν.

— Πρόκειται κατ' ὁμοίας πληροφορίας, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν του ἕδραν ὁ Φιλανδὸς ἐπίσκοπος τῆς Savolina, ὅστις εἶχεν ἐκδιωχθῆ ἐξ αὐτῆς πρὸς διάσπασιν τῶν περὶ τὴν Πετρούπολιν λουθηρανῶν, τὸ κατὰ τῶν ὁποίων μίσος τῶν μπολσεβίκων δὲν εἶναι κατώτερον τοῦ κατὰ τῶν ὀρθοδόξων ἐκδηλωθέντος.

— Ἐρανος διενεργηθεὶς μεταξὺ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ «congregationalistes» ὑπὲρ τῆς περιθάλψεως τῶν ἀνικάνων κληρικῶν, τῶν ὁρατῶν αὐτῶν κ. ἄ. ἀπέδωκε 500,000 λίρας Ἀγγλίας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Νικολάου Δ. Δεβιδη. πληροξουσίου Ἀτικῆς καὶ Βλατίας. Ὁμιλίαι κατὰ τῆς Γερουσίας καὶ κατὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐνώπιον τῆς πρὸς καταρτισμὸν σχεδίου Συντάγματος ἐπιτροπῆς τῆς Γ' ἐν Ἀθήναις Συντακτικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Ἀθῆναι 1925.

Ἀμίλκα Σ. Ἀλιβιζάτου. Τακτικοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ποιμαντικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Ἡ Κοινωνικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας. Λόγος εἰς τὸ μνημόστυνον τῶν ἱερῶν, ἑδεργετῶν καὶ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ τῆς Συγκλήτου τῆς 30 Ἰαν. 1925.

Ἐθαγγέλου Π. Παπαναστασίου, Καθηγητοῦ ἐν τῷ

Ἀβερωφείω Γυμνασίῳ Ἀλεξανδροῦς. Ἡ ἐλευθερία τῆς βουλῆσεως (Λευτερολογία), Β.βιβλιοθήκη «Θεολογίας». Ἀθήναι 1925.

Μιχαήλ Κ. Στεφανίδου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Ἀριστοτέλης ὡς φυσιοδίφης. Ἀθήναι 1925.

Ἐμμανουὴλ Ι. Πετράκη, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἐν Κρήνῃ. Μέρος Α'. Ἡράκλειον 1925.

Δημητρίου Π. Παππούλια, Τακτικοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, Ἐκδόσεις τῆς ἐπὶ τῆς πρυτανείας αὐτοῦ κατὰ τὸ πανεπιστημιακὸν ἔτος 1923—1924 πεπραγμένων, ἀναγιωσθεῖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀθήναι 1925.

Γεωργίου Α. Σωτηρίου, Καθηγητοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχαιολογίας καὶ Παλαιογραφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, Ἀρχαιολογία τῆς Χριστιανικῆς Τέχνης καὶ Ἑλληνικῆ Χριστιανικῆ ἐπιγραφικῆ. Πηγὰὶ καὶ οὐσία τῆς Χριστιανικῆς Τέχνης. Λογὸς εναρκτήριος εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἐκκλησι. Ἀρχαιολογίας καὶ Παλαιογραφίας. Ἀθήναι, τύποις Μαρῆ 1925.—Ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ἐξετάζονται ἡ ἔννοια, αἱ πηγαι, τὰ ὄρια, ἡ Ἱστορία καὶ ἡ ἀξία τῶν μαθημάτων τούτων, ἐπισυναπτονται δὲ καὶ τινὰ περὶ τῶν πηγῶν καὶ τῆς οὐσίας τῆς ἀρχαίας Χριστιανικῆς Τέχνης.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς ἅπαντα τὰ Ἑθλια τῶν Ι. Μονῶν

Γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι κατὰ τὴν 7—8 Μαΐου ἔ. ἔ. ψευδευλαβῆς τις ὄνοματι Σπυρίδων Ν. Καρύνης καταγόμενος ἐκ Λευκάδος (ὡς εἶπεν) μεταβὰς παρέμεινεν ἐν τῇ Ι. Μ. Γαργαλιῶν ἡμέρας τινὰς ἐπαφελθεὶς δὲ τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἡγουμένου αὐτῆς ἔκλεψε ἐν καιρῷ νυκτὸς τὸ Ταμεῖον τῆς Μονῆς ἀνερχόμενος εἰς τὸ ποσὸν τῶν εἴκοσι ὀκτὼ χιλιάδων δραχμῶν καὶ ἀπέκρυσσε.

Ἐπειδὴ εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ καταφύγῃ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν εἰς εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἐπειδὴ ἡ ψευδευλαβία καὶ ἡ ὑποκρισία του εἶναι μεγίστη σημεῖον ἐνταῦθα τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ: ὀφθαλμοὺς ἐξέχοντα, πρόσωπον μακρὸν καὶ λυγρὸν, μύσταξ μικρὸς καὶ μαῦρος, ἀνάστημα μέτριον, ἡλικίας ἑτῶν τεσσαράκοντα, κρᾶσεως ἀδυνάτου, χρώματος σιτοχρόου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουλίου 1925.

(Ἐκ τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου)

ΔΗΜΟΤΙΓΡΑΦΙΑ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ι. Μονῆς Ρόμβου προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἑξοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 21 ἕως 23 τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἔ. ἔ., ἡμέρα Παρασκευῆ ἕως τῇ Κυριακῇ ὥρα 10-12 π.μ., ἐν Βονίτῃ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Βονίτῃς τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Βονίτῃς κειμένων κτημάτων καλλιεργησίων ἐκ στρεμμάτων (35) τριάκοντα πέντε. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρῶσεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ρόμβου τῇ 15ῃ Μαΐου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ι. Μονῆς Κρεμαστῆς προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν 10 κοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 30ῃ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέρα Κυριακῇ καὶ ὥρα 10-12 π.μ., ἐν Κρεμαστῇ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ὀλυμπίων κ.κ. Ν. Κατάκια τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Λάνθι κείμενα κτήματα τῆς Μονῆς ἐκ δέκα περίπου στρεμμάτων χέρσου τόπου κείμενα ἐν τῇ θέσει «Βούσις—Παφιλιάρη».

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρῶσεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μ. Κρεμαστῆς τῇ 11ῃ Ἰουλίου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἐρμιόνη Ι. Μονῆς Ἁγίων Ἀναργύρων προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοκοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 9ῃ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἔ. ἔ., ὥρα 10—12 π. μ., ἐν Ἐρμιόνη, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρμιόνης κ. Διηγηγιάννη ἕκτοσις τῆς χωρητικότητος σπόρου δημητριακῶν καρπῶν κοιλῶν πεντήκοντα, ἐκ τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Ἐρμιόνης κειμένου μεγάλου ἀγροῦ τῆς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρῶσεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἐρμιόνη τῇ 12 Ἰουλίου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Χίῳ Ι. Νεας Μονῆς προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 9ῃ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέρα Κυριακῇ καὶ ὥρα 10-12 π.μ. ἐν Μαριάρῳ τῶν Καρδαμύλων, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Καρδαμύλων τὸ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Καρδαμύλων κείμενον ἀγρόκτημα τῆς Μονῆς ἐπιλεγόμενον «Καλογηρικὸ Μετόχι». Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρῶσεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Χίῳ τῇ 28 Ἰουλίου 1925 Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,	
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΣΥΝΔΙΟΤΗΤΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΛΑΑΟΥ	
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
Ἐσωτερικοῦ: Διὰ τοὺς Νεοὺς καὶ τὰς Μονὰς Δρ. 50	
Διὰ τοὺς Ἰερεῖς	80
Ἐξωτερικοῦ.	Φρ. Χρ. 60
Ἀμνηστίας.	Δολ. 8
ΕΠΙΤΡΕΦΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ	
† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ	
† Ο ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ	
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ	
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου	
Γραφεῖα: Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθήναι	
Τέλειαι: Φαίματα, Ὁδὸς Σπείων 28, Ἀθήναι	